

[Henry Christensen.]

udmærker sig ved i helt enestående grad at ville kritisere alt hos landets nuværende regering. Holdningen har været usædvanlig negativ, så negativ, at den faktisk somme tider er blevet til et aktiv for regeringen.

Oppositionen foreslog ganske vist forskelligt arbejdsstof udskudt, og det kunne det nok have været værd at overveje, men meningene om, hvad der hastede, og hvad der kunne vente, var så forskellige, at det simpelt hen ikke var muligt at opnå enighed på dette grundlag. Vi fandt f. eks. i mit parti, at den tilstand, der bestod i, at mennesker med små indkomster måtte betale 2-3 gange så meget til skoler, til veje, til sociale formål pr. 1.000 kr.s skattepligtig indkomst, som rige mennesker gør det i de velhavende kommuner, var udtryk for en så udemokratisk, reaktionær og asocial indstilling, at det hastede endog meget at komme i gang med denne reform og få begyndt på en retfærdigere byrdefordeling, og det er ikke rigtigt, som hr. Per Hækkerup i dag ville give udtryk for, at der ikke sker noget af betydning til fordel for de dårligt stillede kommuner. Hr. Per Hækkerup kan se efter virkningerne i den betænkning, der er afgivet. Vi har derfor meget svært ved at forstå, at det netop var et af de områder, som socialdemokratiet roligt ville lade vente.

Tilbage bliver imidlertid erfaringer, som jeg ikke tror nogen af os skal overse. De to mest tidkrævende og omfattende områder i år har været skattereformen og kommunalreformen. Det forekommer i dag mig, at vi nok gik i gang med disse store opgaver, traf principbeslutninger og fastlagde datoer og tidsterminer, uden at det tilstrækkelige forberedelsesarbejde var gjort. Disse beslutninger er ikke truffet i indeværende folketingsår, og de er stort set fælles gods, men virkningerne på det lovgivningsmæssige område har vi for alvor mærket i dette år.

Da folketinget fastlagde principper og tidsterminer for kildeskatten, advarede jeg som venstres ordfører og opfordrede til, at forberedelsesarbejdet blev ført længere frem, inden vi lagde tingene fast. Tiden og erfaringerne siden hen har for mig mere end bekræftet, at det dengang var en sagligt rigtig holdning.

Min konklusion af disse overvejelser er derfor, at vi i folketinget bør sikre os et

mere forberedt grundlag for nogle af de store reformarbejder, end det nok altid har været tilfældet.

Derudover vil jeg gerne medgive, at vi også har behov for, at regeringen yderligere fremskynder tidspunkterne for lovforslags fremsættelse, ligesom vi her i folketinget stadig bør overveje at gøre vores arbejdsformer så tidssvarende og effektive som muligt, uden at vi ender i en alt for vidtgående specialisering af folketingets egne medlemmer. Med specialisters og teknikeres stærke fremgang i samfundslivet i øvrigt må vi vel i det hele også gøre, hvad vi kan, for at bevare netop helhedsvurderingen i folketinget.

Måske er det gået adskillige medlemmer, som det er gået mig, at man nogle gange i den senere tid er kommet til at tænke på en artikel, som den nuværende højtærede kulturminister for nogen tid siden skrev i Fyns Tidende, hvori han foreslog, at vi skulle have et helt sabbatår i folketinget. Jeg tror såmænd, at mange af landets borgere ville ånde lettet op ved en sådan beslutning. Desværre var artiklen jo skrevet, inden den højtærede kulturminister indtog sit nuværende høje embede, men det ville selvfølgelig allerede lette noget, hvis kulturministeren fandt anledning til at praktisere sit eget gode råd et års tid.

Mere alvorligt sagt er stillingen i vort samfund nok, at der ligger så mange vigtige opgaver som en udfordring til os, at jeg tror, både regering, regeringspartier og opposition må indstille sig på, at også det kommende og de kommende år bliver arbejdsår her i tinget.

Hvorom alting er, kan vi nu ved folketingsarbejdets afslutning konstatere meget betydelige lovgivningsresultater bragt i havn. De er ikke præget af, at et enkelt parti har kunnet bestemme eller dominere. De er resultatet af et samarbejde først og fremmest mellem de 3 partier, der udgør flertallet og bærer ansvaret for den nuværende regering. Men også over for oppositionen og især socialdemokratiet har der været udvist og forsøgt samarbejde i modsætning til, hvad det ærede medlem hr. Per Hækkerup ville sige. Men det er rigtigt, at dette ikke har ført til alt for mange store resultater, og så kunne det jo være, at socialdemokratiet skulle overveje, om dets